ప్రవాహం లాంటి ఈ హృదయపు ఆవేగాన్ని ఎటో మరల్చాలి

'వసుంధర రావ్'

నాచేతిలో ఉన్న స్లిప్ మీది పేరు అది. చూడగానే ఒక్క క్షణం ఒంట్లోం ఆవిరి పైకి ఉబికినట్టనిపించింది. ఒక్క క్షణ . తిరిగి మామూలుగా నాసీట్లో 'కూల్ గా నేను. అది నా శిక్షణ లోని ఒక భాగ .

లోపలికి పంపమని ఆదేశి ాను. లేత రంగు షర్ట్ వేసుకుని, కళ్ళజోడు ో మన్నగా దువ్విన తలతో ఆ కుర్రవా లోపలికి వచ్చి, తడాబాటు లేకుండానాక నమస్కారం చేసి , కుదురుగా కూర్చున్నా . కూర్చో మని నేను సంజ్ఞచేశాక.

ఈ గదిలో ప్రవేశించి త ాటు పడ కుండా నమస్కారం చెయ్యని వా అరుదు. అది ఈ ఛాంబర్‌కే దాకి, దాని కంటే ఎక్కువగా నా ుఖంలో కనిపిస్తున్న మరోక దానికి దేనికో ుర్తు అయి ఉండవచ్చు.

కా ఈ కుర్రవాడు తొణక లేదు

"ెప్పండి" అన్నాను.

"ేడమ్! నేను మిమ్మల్ని అడ్మైర్ చేస్తున్నాను." న్నాడు వెంటనే

నే ఒక్క క్షణం తొణికాను. తమాయించుకన్నాను. ఈ విషయం నానోటితో నేను చెప్పినా అతను నమ్మడు. టువంటి ముఖ భా ాన్ని నా జీవితం ఇన్నేళ్లలో నాకు అలవరచి ది. అది నాకు ఎంతో గౌరవ ప్రదం యిందికూడా.

బట్... ఇన్నేళ్ల జీవితంలో ఈ మాట వినడం కూడా ఇదే మొదటిసారి- ఇలా విన లేక పోవడానికి కారణం కూడా నా మొహమే కొంచెం కూఆడా అందమైనది కాదు మరి.

అతను నామేన గాంభీర్యానికి కించిత్తు కూడా జంకలేదు. "ఈ రోజు కాదుమేడమ్ . నా చిన్నప్పటి నుంచి నేను మిమ్మల్ని ఆరాధిస్తూనే .ఉన్నాను. మానాన్నగారు మీ గురించి ఎప్పుడూ చెప్పేవారు. పట్టుదల దీక్ష రౌజర్‌షార్ప్ బ్రెయిన మానాన్నగారు మీ నాన్నగారి దగ్గర చదువు కున్నారు. మానాన్నగారు హైస్కూల్ టీచరే. మీరేనా గురువు. ఆ దీక్షతోనే ఈ ఇంటర్వ్యూ పూర్తి చేశాను."

ఈ చాకులాంటి యువకుడు రేపు ఇంటర్వ్యూలో సెలెక్ట్ అయితే ఏ జిల్లాకో కలెక్టరుగా వెళ్లవలసిన వాడు.. నేను ఆదర్శం! నన్ను ఎడ్మరేషన్ ఒక్క క్షణంలో ఎంత పొరబడ్డాను?

ఓ.కే నిన్ను అభినందిస్తున్నాను. బట్ '....నాకెవరూ ఆదర్శంలేరు ఆరోజుల్లో ఎనీహౌ ...నన్నుదాటి వెళ్లాలి నువ్వు. మళ్లీ కలుద్దాం." అన్నాను.

అతను మాటల్లో చెప్పలేని ఒకభావం కళ్లనిండా నిండగా లేచి, తిరిగి నమస్కరించి, వెళ్లిపోవడం గుర్తుంది నాకు.

తెల్లవారింది మొదలు కొన్ని వందల మందిని కలుస్తాను ఎవరిని గుర్తు? కానీ. . . . . ఆపేరు. . . .?!!

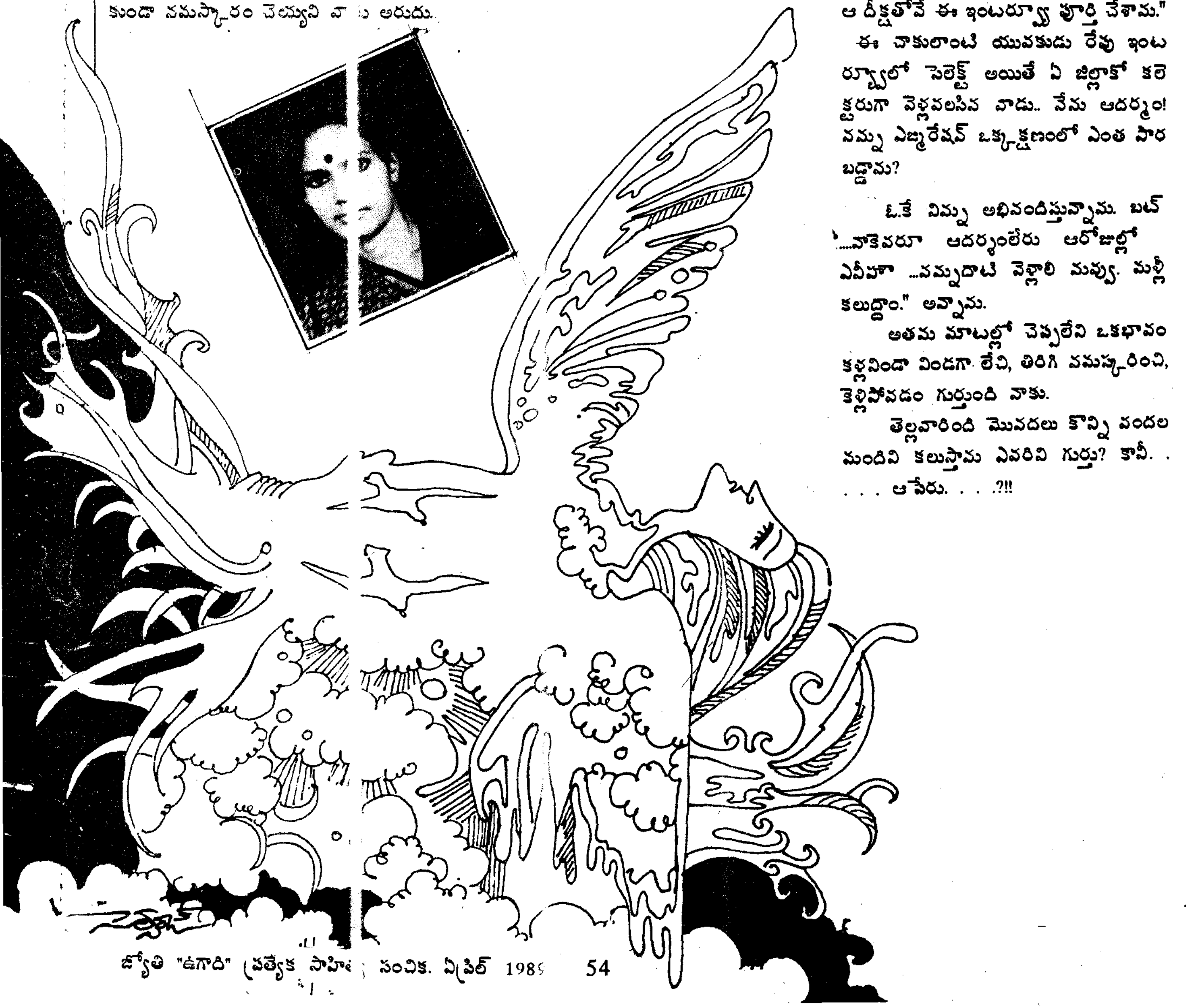

లోవెలుగు

వాడ్రేవు వీరలక్ష్మీదేవి

ఈ పెద్ద భవనం. ఇందులో నేను నౌకర్లు, ఘూర్కా

అలమరల నిండా ఎందరో సాహితీవేత్తలు, కవులు, శాస్త్రజ్ఞులు, తత్వవేత్తలు. వీరు నా నిండా ఎందరో సంగీత విద్వాంసులు.

ఈ భవనం గవర్నమెంటు వారిది. ఇందులో నేను. ఆరుబయట శ్రద్ధగా పెంచిన లాన్లమధ్య తిరుగుతూ ఉంటే ఈ ఉదయపు... ఆ...పేరు...

ఈ తోటలో లతలు కూడా బలంగా పూసిన పూలతో ధృడంగా ఉంటాయి. చలి గానే ఉంది. పన్నటి మంచు కూడా వెన్నెల వెలుగులో కలిసే ఉంది.

నాకు చలి వెయ్యడంలేదు. ఈ చల్లదనం నాకు చాలా హాయిగా ఉంది. ఆకాశంలోకి చూసాను. నక్షత్రాలు చలికి వణకడము లేదు. మిణుకుమిణుకు మనడము లేదు. వెన్నెల వెలుగుతూ ఉన్నా, అవి తమదైన మెరుపుతో చిత్రమైన కాంతులు ఈనుతూనే ఉన్నాయి.

... నా గుండెలోంచి ఒక పేరు. ఆ అబ్బాయిని మీరు అనకుండా 'నువ్వు' అని ఎందుకన్నాను? మీరు అనడం ఇష్టంలేని చోట తెలుగులో మాట్లాడని నేను?!

వసుంధర రావు అన్న పేరు నాకు ఏకవచనంతో వినిపిస్తుందా? అంతదగ్గరైన పేరా? అది.!

నాకెవరూ ఆదర్శం లేరు అన్నాను కదా!

అవును 'అతను' నాకు కొత్త ఆదర్శం కాదు. అసలు ఆదర్శమన్న మాటే కుదరదు. అతను నాకేమి కాదు, కాని నాలోని ఈ ఉటలూరుతున్న జీవశక్తి, ఈ ఉత్తన ఉత్సాహం మాధుర్యం ఇవన్నీ ఎలా వచ్చేయి. నాలోకి?

ఎవరు ప్రేమించేరునన్ను? ఇన్నేళ్ల ఈ జీవితంలో ఎవరినుంచి అయినా 'ప్రేమ' అన్న మాట అనగలిగేనా? ఇందాకా ఆ కుర్రాడు 'ఎడ్మిరేషన్' అన్నాడు. ఎదురుగా కాకపోయినా కొన్నివేలమంది అలా ఉండవచ్చు ఆమాట నన్ను?

కాని నాహృదయం ప్రేమ కోసం ఎంత ఆరాట పడిందీ దానికి నా భౌతిక రూపం ఎంత నిర్దాక్షిణ్యంగా సహకరించనిదీ.

ఎస్. సమన్వయ పరచుకోగలిగేను నేను దీక్ష, పట్టుదల, శిక్షణ ఇవి ఉత్త మాటలా ఇవన్నీ నాలో నాగాలై, అవన్నీ ఏకమై, నేనై ...ఎలాగ జరిగిందది?

నాహృదయం రసజ్వలితంగా ఉండేది అప్పుడు. పూలు ఉల్లాస పరిచేవి. గాలిఉత్సాహ పరిచేవి. సంగీతం సమ్మోహ పరిచేది. హృదయం ప్రేమ భావంతో పులకరించి పోతూ ఉండేది. అందరి మీద అకారణ స్నేహ భావం కలిగేది, కాని ఒంటరిగా ఈ సౌందర్యానుభూతిని నెమ్మదిగాలోపలికి ఇంకించుకోవాలని ఉండేది. ఎవరినేనా ఈ హృదయపు రసజ్వాలలో ప్రకాశింప జెయ్యాలని ఉండేది.

ఎందమైన దాన్ని కాదని నాకు నెమ్మది నెమ్మదిగా స్పష్టమౌతున్నా, వీడని భ్రమలు. ఆడపిల్ల అన్ని విలువలకూ కేంద్రం భౌతిక రూపమే అన్నసంగతి ఇంకా స్పష్టంకాని లేనత వయసు.

అవును అలాగే ఉన్నాను అప్పుడు ఆరోజు కూడా...

సర్టిఫికెట్ల ఎటిస్టేషన్ కోసం ఆ మెట్లు ఎక్కుతున్నప్పుడూ, ఆ స్ప్రింగ్ తలుపు ముందు నిలబడి లోనికి రానిచ్చే పర్మిషన్ అడుగుతున్నప్పుడూ కూడా, పందొమ్మిదేళ్ల గ్రాడ్యుయేట్‌గా చిన్న ఉద్యోగం తోనే ఉన్నాను.

లోపలి నించి 'కమిన్' అన్నస్వరం.

నెమ్మదిగా తలుపుతోసి లోపలికి అడుగుపెట్టగానే నావెనకే వేగంగా చప్పుడు చేస్తూ మూసుకున్న స్ప్రింగ్ డోర్‌కి కంగారుపడ్డాను.

నా కంగారు చూసి అతను చిన్నగా నవ్వాడు. అతను... ఆ ఆఫీసర్. . .నాసర్టిఫికెట్లు ఎటిస్ట్‌చెయ్యవలసిన ఆ ఉన్నతోద్యోగి...ఇంత చిన్నవాడా కంగారులోంచి ఆశ్చర్యంలోకి. నమస్కారం చెయ్యడంలో తత్తరపాటు.

"కూర్చోండి" అన్నాడు.

అతని టేబుల్‌కి ఇటు వైపు ఉన్నకుర్చీల లోని ఒక కుర్చీలో కూర్చున్నాను. చేతుల్లో వణుకు. మాట పెగలి వచ్చేలా లేదు. సద్దుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నాను.

నాపరిస్థితి కొంత తెలిసినట్టుంది "ముందు కొంచెం మంచినీళ్లు తీసుకోండి" అని మూత తీసి నీళ్లగ్లాసు ముందుకి జరిపాడు.

వద్దంటే బావుండదేమోనని, తీసుకోవడంలో వణికే చేతిలోంచి కొన్నినీళ్లు కిందకి వలికాయి. ఫైల్స్‌మీద అక్కడున్న పేపర్లమీద పడ్డాయి.

కంగారుగా చేత్తో తడవబోయాను.

"అరరె ఎందుకు అలా ఉంచండి పర్వా లేదు" అంటున్నా వినకుండా.

అతను గతుక్కున నాచెయ్యి పక్కకి తోసి బ్లాటింగ పెపర్ ఆ నీళ్లమీద లేసి వత్తేసాడు.

నేను ఇంకా కంగారు పడిపోయాను.

అతనునన్ను చూడలేదు . తడిసిన బ్లాటింగ్ పేపర్ తీసి డస్ట్‌బిన్ లో వడేస్తూ తలెత్తి చూసేసరికి కళ్ల నీళ్లతో నేను.

నాహృదయం దుర్బలమో, రసవంతమో నాకే తెలీదు. ఏం జరిగిందో తెలీని ఈ స్థితిలో భయంతో కళ్లనీళ్లు వచ్చేసాయి. ఎంత ఆపినా ఆగకుండా బుగ్గలమీదికి జారేయి.

అతను నెమ్మదిగా తన సీట్లోంచి లేచి నాకుర్చీ వైపు వచ్చేడు. ఏ ఆలోచనాసందేహమూ లేకుండా నా చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

హడిలి పోయాను.

అవును అదేమి గమనించకుండా "మీరెవరు నాకు తెలీదు కాని బొత్తిగా చిన్నపిల్లలా ఉన్నారు. ఏం బావుండలేదు ఇలాగ కళ్లు తుడుచుకోండి" అని కర్చీఫ్ ఇచ్చి వెళ్లితన సీట్లో కూర్చున్నాడు.

నేను గబాగబా చేత్తోనే కళ్లుతుడిచేసుకున్నాను. ఆదగ్గరున్న నోట్ బుక్‌లోంచి సర్టిఫికేట్లు తీసి, టైప్‌చేసిన కాపీలతో కలిపి అతని ముందుఉంచాను. అతను పెన్‌కేప్ తెరుస్తూ వాటి వైపుచూడగానే నన్ను నేను సంబాళించుకోడానికి ప్రయత్నించాను.

ఒక్కొక్క సర్టిఫికెట్టు చూస్తూ, సంతకాలు చేస్తుంటే అతని మొహమే చూస్తూ

శతాబ్దం మారుతోంది

శతాబ్దం మారుతోంది
కాలం మహోత్సవాన్ని
గొప్ప వేడుకగా జరుపుకొంటో ది
కాలం సరికొత్త రూపుతొడుక్కు టోంది
కాలం కేలెత్తి పిలుస్తోంది!
శతాబ్దం మారుతోంది
కాలం కత్తి అంచుమీద
కాంతి ధారగా మారుతోంది
కాలం చేస్తోంది
శతాబ్దాల జాత్యహంకారం
కాలం కడుపులో నకనకలాడి
ఆకలినాలుకలన్నీ సమసిపో
సమధర్మం ప్రభవిస్తోంది!

శతాబ్దం మారుతోంది
కాలం శిరస్సుపై నిలచిన
కవిత్వ ఖడ్గాన్ని అందుకొని
మహావిజ్ఞాని మానవుడు
నక్షత్రాలను నేలమీదకు దించుతున్నాడు
కాలగర్భాన కలసిపోయిన
మహాసంస్కృతులన్నీ
శిరసెతుక ఠీవిగా నిలబడి
వసుధైక కుటుంబాన్ని
విరచిస్తున్నాయి.
స్వార్థ సంకుచితా లెల్ల లెరుగని
ప్రపంచమానవుడి ప్రభవ కోసం
కాలం పురిటినొప్పులు ఆరంభమయ్యాయి.

—శశికాంత్ శాతకర్ణి

కూర్చున్నాను. చాలా తెలివిగా టగా, శ్రద్ధగా ఒరిజినల్స్‌తో టాలీ చేస్త "గుడ్ చాలా మంచి మార్కులు వచ్చాయే ఎక్కడ చదివేరు" అనడిగేడు.

చిన్నగా ఒక్కొక్క వివరమూ చెప్పేను.

" ఏంచేస్తారు తర్వాత"

ఏమో? నేనేమీ ఆలోచించి ట్టుకోలే దు కానీ నా ఆనంద లోకాలక్ కి ఒక ద్వారం తెరిచి ఉండడం తెలుసున ను. అవ సరానికి ఒక చిన్నఉద్యోగం చేస్తా ు తప్ప ఇంకపరీక్షలు చదువులు. ఇవి ఠ భంలేదు నాకు. చిన్నగా అస్పష్టంగా చెప్పే.

"అదేమిటి ఇన్ని మార్కులు ఒక్క పరీక్షరాస్తే మీరు ఈ సీట్లో కూ ్చవచ్చు నాలాగ. అంత తెలివైన వారని ి చెప్తు న్నాయి. అనిచిన్న నవ్వు నవ్వాడు. ఆ నవ్వు చిలిపిగా తోచింది.

"ఒక్క చిన్న గమ్మత్ చూ ంచనా " అన్నాడు.

నా భయం, కంగారు, ఆశ్చ ్యం తగ్గి కుతూహలంలోకి దిగాను.

అతనే స్టాంప్ వేసి సర్టిఫికెట్ నావైపు తోసాడు తోసి చూసేను. ఇ ుచప్పని రంగులు, వసుంధరరావ్ అన్నపేరు ఆరోజు....

నేను మరి... 'వసుంధర' న

ఒకవింత అయిన థ్రిల్ తో క్కొక్క సర్టిఫికెట లోనూ ఆసంతకం చూస్తూపైన నాపేరు ాసుకుంటూ అదొక అద్భుత విషయంగా భావిస్తూ. . .

ఇంత లో ఎవరో విజిటర వచ్చాడు అతనికోసం

సెలవు తీసుకుని, కృతజ్ఞతలు చెప్పి వచ్చేసాను.

అద్దం లో నామొహంమాయమయినది. కనకాంబరాలు పెట్టుకునే దాన్ని ఓణీలు దాచేసి లేత రంగు చీరలు ధరించే దాన్ని ఎంత ఓర్పు గా నేర్చుకున్నాను! చీర అందంగా అమరినట్టు ట్టుకోవడం!

అతను తాకిన ఈ చెయ్యి గాజులతో గలగలలాడే. కుడిచేతికి మారిందిపాపీ.

మా ఆ టేబుల్‌మీదే వదిలేసినందు కు ఎంతో చింతించాను. గుండె పట్టని ఉద్యోగం యంత్రాలు సన్నటి డక ఆ ఆఫీస్ నైపు గా లోపలికి వెళ్లేకారణం ఏమీలే క గుండె రువుతో వెనక్కిరావడం ఎన్ని రోజులు అ ఉద్వేగబరితంగా గడిపేను ?

"గమ తుచూపించనా?" అనే అతని కన్నుల్లో రువు వెన్నెలలో కూచుంటే వచ్చి తాకే. ఇద్దరి పేర్లలోని దగ్గరితనం మనసుని ాత్తుకునేది.

"ఒక్క పరీక్ష రాస్తే ఈ సీట్లో కూర్చుం టారు." ఏం పరీక్ష అది ? ఏం సీటు అది ? తన సీట్లోనా ? తన పక్కనా?

ప్రణయ భావంలాంటిదేదో మైకంలా కమ్మినట్టుండేది.గుండెలు గుబగుబలాడుతు న్నంటుండెది.

ఏదో ఒక సాయింత్రం రోడ మీద నడుస్తుండగా, ఆ వైపునించి ఎదురయ్యేవాడు. అప్రయత్నంగా రెండు చేతులూ జోడించేది. తను కళ్లతోటే నవ్వి విష్‌చేసినట్టుగా తల వూపి పక్కనున్నవాళ్లతో కబుర్లలు వడిచి వెళ్లి పోయేవాడు.

అనవ్వు, ఆ తలవూచిన ప్రశంస, నన్ను ఎన్నిరోజు లు వెంటాడేవి మళ్లీతిరిగి కన్పించి మళ్లీ మరొకరీతిలో పలకరించేవ రకు.

అయిదారు నెలలు గడిచాయి అయి దారుసార్లుకూడా కనిపించి ఉండడు అతను. ఆరోజు తర్వాత ఏనాడూ పల్కరించలేదు కూడా కానీ నేను అణువణువునా రాగభరిత మయిన హృదయంనిలువెల్లా పూచి ఉన్నాను.

అతని మాటలను కొన్ని లక్షలసార్లు స్మరించేను.

అతని చూపులను కొన్ని కోట్లసార్లు మననం చేసుకున్నాను. నా ప్రపంచమంతా మత్తిల్లి, మూర్చపోయింది. ⊗

కే అంత కంటె పెద్ద స్థానంలోకి.

వెళ్ళాను.

కర్తవ్యం భారంగా ఉన బరువుగా తోచేది కాదు. ఎంతో తృప్తిగా ఉండేది.

ఎంత ప్రేమ బలం నా -?

వాచీ చేతివే ఉండేది. గ లు తీసేసి నా వాచీ చెయ్యి శూన్యంగా తోచేదికాదు. అఫీషియల్‌గా ఉండేది.

ఎంత మందిని ప్రేమిం , ఆదుకుని, రక్షణ కల్పించే వీలు నాకు ఈ స్థానంలుంది.

పెళ్ళిరేపు ఆలోచించే తీ క లేని పని.

ఇన్నాళ్లకి,ఇన్నేళ్ళకి ఎప్పు డేనా అద్దం లోకి చూస్తుంటాను. చిన్న న వ్వు - నాన వ్వు నాకే మనోహరంగా కనిపి ంది. ఈ రోజు అలాగే. ఎంతో హాయి ,ఆహ్లాదంగా ఉంది నానవ్వు నాకే.

ఎన్ని ప్రశంసలు, ఎడ్మిరే న్లు!

ఇన్ని ఏళ్ళ లో ఎవ్వ రూ నన్ను ప్రేమించలేదు. కానీ ఈ ఉదం ం ఒక్కటి స్ఫురించింది.

ఎవరూ ప్రేమించలేదన చింత నా హృదయం లోంచి ఎలా పోం ంది? ఇంత నిండు గా, ఇంత తృప్తిగా, ధై ంగా గుండె ఎలా రింది?

రుల ప్రేమెంత గొప్పదయినా నా అహా తృప్తి పరిచి ఉండును - అంతే.

సాయంత్రం ఇంట్లో పొడుగాటి అద్దం ముందు నిల్చుంటే నా అంద వికార మైన ముఖంలో కళ్లలోను, బుగ్గల మీద, పెదాల పైన పరిమళంలా పాకిన నవ్వు నాలో , నాలేత యవ్వనంలో వికసించి, దీక్షగా కారి కర్తవ్యంగా ధృడమైన నన్ను నిరంత మూ వాడని పువ్వులాఉంచిన నా ్రేమ నాలోని ప్రేమ .....

స్. వసుంధరా!

ప్రేమానుభవం అంటే.

ప్పుడు జరిగిందది.

క్ అయినా, అది నాకు బాధాకా రణం కా వని నాకు ఆ రోజే ఎక్కడో తట్టింది.

- పసిపాపతో - పక్కన అతను. నెమ్మది నడుస్తూ...

క్ క్రాస్ చేసి ఈ వైపుకి వచ్చి, అదే స్నే హాభరితమైన చిరునవ్వుతో నన్ను చూపిం పరిచయం చేస్తూ......

నా మత్తిల్లిన ప్రపంచంలోకి పారిపో యాను. గగ్గోలు పెట్టి ఏడ్చాను.

మర్నాడు నా మొహం నాకు అద్దంలో ప్రత్యక్షమయింది. నా హృదయం కరిగి నీ యింది. విషం కాలేదు. ఆలోచించగా నాకు తోచిన సత్యం నన్ను నిల బెట్టింది.

అతని స్నేహపు పరిమళపు చిరున వ్వులో ఏ రంగూలేదు. ఆ రంగులు నా భ్రాంతి. నేను సృష్టించుకున్నవి. ఆ రంగుల హరివిల్లు నా హృదయంలో విరిసినది.

హరివిల్లు, దుఃఖ వర్షం, జలదభీషణ గర్జ.

అద్దం చూసుకోవడం మానేసాను. పుస్త కాలలోనే ముఖం చూసుకునేదాన్ని. ప్రవా హం లాంటి ఈ హృదయపు ఆవేగాన్ని మహోధృతమైన శక్తితో ఎటో మరల్చాలి.

ఏక దీక్ష. విశ్రమించదల్చుకోలేదు.

ఎన్ని ప్రశంసలు - ? ఎంత గౌరవం - ? ఎంత హోదా - ?

అంత చిన్న వయసులో ఉన్నతోద్యోగి అయిన అతనిని ఏక వచనంతో ఎలా సంబో ధించుతున్నాను - ?

☆